

Theater Op de schouders van de Griekse theaterreus Sofokles kijkt Malpertuis naar Europa vandaag. Je kunt er verdomd veel zien.

Het refrein van de geschiedenis

Europa in de herfst.
Theater Malpertuis

★★★★☆
Op tournee tot 10/3

Er is mij van alles overkomen waar ik zelf niet voor gekozen heb.' Oedipus maakt het understatement van het jaar nadat hij zijn vader heeft gemord, met zijn moeder is getrouwd, zijn eigen ogen heeft uitgestoken en ten langen leste ook uit Thebe werd verbannen. Als hij in Kolonos asiël aanvraagt, schippert koning Theseus tussen begrip en angst. Moet hij die stoorzender wel importeren, zeker nu diens twee zonen elkaar bekampen om de Thebaanse troon? *Europa in de herfst* is nog geen kwartier ver of de asiëlcrisis ligt al open en bloot op ons bord.

Het Tielte Malpertuis, net vijftig geworden, voorzag Sofokles' *Oedipus in Kolonos* en *Antigone* van een moderne politieke commentaar. Archaïsche lyriek en wijsneuzige goden ruimden plaats voor meer directheid en een sociaalpsychologisch sausje. En hup, in de klassieke thematiek herken je plots de hedendaagse terreurtijden, paniekpolitiek en zowaar het Belgische asiël van Carles Puigdemont.

Als de Thebaanse kemp-hanen in *Antigone* het loodje hebben gelegd, probeert de nieuwe koning Kreon het noodlot een halt toe te roepen. Terwijl hij zijn voorganger Eteokles op een staatsbe-

grafenis vergast, blijft het lijk van diens broer en landverrader Polyneikes naakt op straat liggen. Een afschrikwekkend staaltje symboolpolitiek en een dikke streep onder zijn beleid: ethiek buigt voor staatsveiligheid.

Regisseur Piet Arfeuille tekent voor sober en beheerst teksttheater, waarin de scheidslijnen tussen staatsbestel en maatschappelijke onderbuik, privé en politiek, empathie en strategie elkaar meer dan eens doorkruisen. Die zwaarbeladen mix geraakt niet altijd verder dan een hedendaagse verwijzing en legt veel druk op de personages.

Op zijn best is het beloftevolle acteursensemble, aangevoerd door Joren Seldeslachts en Gorges Ocloo, als het de politieke botsing in knarsende dialogen vat. Zoals wanneer *Antigone* (Elien Hanselaer) haar klacht over het lijk van haar broer Polyneikes teruggewezen ziet tot de private sfeer. 'Waarom doe je niet op een politieke manier aan politiek?' vraagt het mannentribunaal, dat de vrouw 'gefixeerd' vindt en nog eens haar borstenstel commentarieert. Maar haar verzet loont. In #MeToo-tijden is het een noodzakelijk pleidooi voor de vrouwelijke stem.

GILLES MICHIELS

Elien Hanselaer als Antigone: een noodzakelijk pleidooi voor de feminiene stem. © Fred Debrock